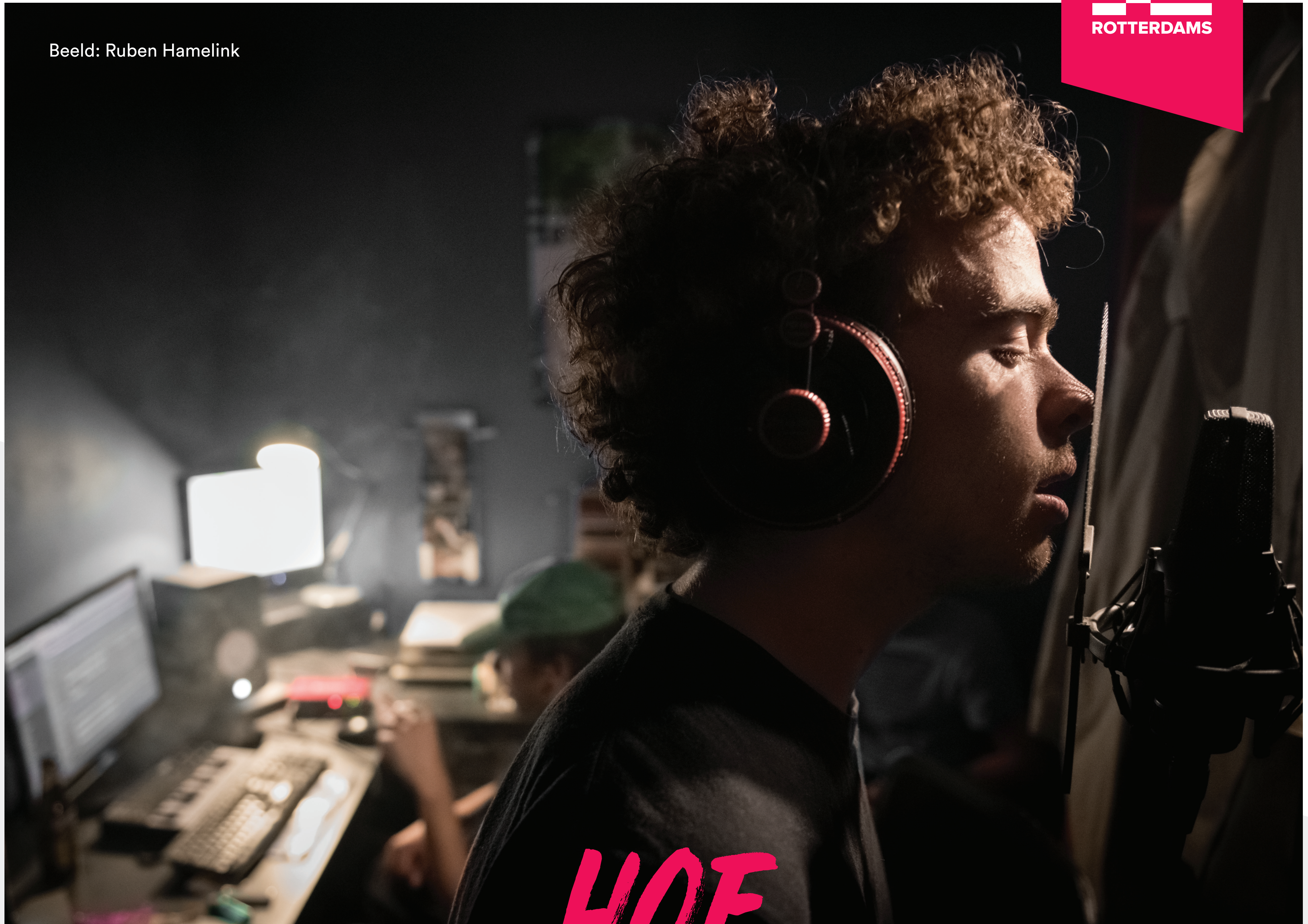


Beeld: Ruben Hamelink



HOE

's Avonds laat. Alleen het geritsel van Jasper die een sigaret rookt in de mufte kelderstudio. David haalt diep adem en zet zijn koptelefoon op. Het is ineens helemaal stil. Dan begint de muziek te spelen en schieten er allerlei gedachten door zijn hoofd. Over de ruzie die een uur geleden plaatsvond toen David van huis vertrok, hoe zijn vader hem schreeuwend naar de voordeur volgde en tegen de muur aangooide, hoe hij, toen hij eindelijk ontsnapt was, naar buiten rende. De angst dat zijn vader hem zou vinden, hoewel hij diep van binnen wist dat die in werkelijkheid niet eens de moeite zou doen hem te zoeken. Hoe hij kleine stukken had gelopen, zich steeds even verstoppend, achter een struik, of een muurtje, tot hij bij Jaspers huis aankwam.

Jasper, een jongen met wie hij al jaren bevriend was. Jasper, bij wie hij dacht alles kwijt te kunnen. Jasper, die toen David hem eens nodig had er niet voor hem was. Jasper, bij wie hij ondanks alles nooit weg kan blijven. Jasper, bij wie hij nu voor de deur stond.

Hoe toen hij aanklopte Jasper er zo lang overdeed dat David dacht dat hij niet thuis was. En hoe toen Jasper de deur opende David overweldigd werd door de geur van sigarettenrook. Hoe Davids ogen begonnen te tranen, maar hoe hij toch naar binnen was gelopen. En daar nu staat, in de kelder, voor de microfoon, met de muziek die door zijn hoofd galmt. Hoe Jasper weer is gaan zitten, achter hem, zwijgend achter zijn computer.

Hij probeert niet na te denken en zingt verder. Er komen nieuwe herinneringen naar boven. Hoe zijn moeder tegen hem had gezwezen, omdat hij met twintig nog steeds het huis niet uit was. Klaar met school woonde hij nog thuis, zonder plannen, alleen wetend dat hij van muziek hield. Hoe zijn vader van zijn werk kwam, teleurgesteld dat David nog steeds geen werk had. Hoe beide ouders tegen hem schreeuwden tot hij het niet meer trok, tot hij zich opsloot in zijn kamer en daar wachtte tot zijn ouders sliepen.

Hoe hij in de afgelopen vijf jaar een baan heeft geprobeerd te krijgen maar telkens werd afgewezen of na korte tijd werd ontslagen. Hoe hij in de muziek al helemaal geen baan had kunnen vinden. En toch staat hij hier, in de mufte studio in Jaspers kelder, voor de microfoon, zachtjes te zingen. En de muziek stopt, en zijn gedachten dwalen af, totdat hij alleen het geruis van het bloed dat door zijn hoofd stroomt hoort. En alles is rustig, en alles is prettig, voor dat ene moment, wanneer hij even nergens aan hoeft te denken.